

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.663 van 2 december 2013
in de zaak A. 203.283/X-14.990.**

In zake : 1. Roland VANLERBERGHE
 2. Nicole BEELE
 3. Chris VANLERBERGHE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Dirk Lindemans en Thomas Eyskens
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Keizerslaan 3
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. de GEMEENTE ZONNEBEKE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Antoon Lust en Jelle Snauwaert
 kantoor houdend te 8310 Brugge
 Baron Ruzettelaan 27
 bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIERAAD VAN WEST-
 VLAANDEREN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 17 januari 2012, strekt tot de nietigverklaring van het “besluit dd. 22 september 2011 van de deputatie van de provincieraad van de provincie West-Vlaanderen houdende de goedkeuring van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan Albertstraat Noord voor de gemeente Zonnebeke, zoals definitief vastgesteld door de gemeenteraad van Zonnebeke op 6 juni 2011 en zoals bij uittreksel gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 18 november 2011”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 september 2013.

Kamervoorzitter Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Thomas Eyskens, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Jelle Snauwaert, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Tom de Waele heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De gemeente Zonnebeke wil een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (hierna: GRUP) Albertstraat Noord opmaken. Bedoeling is in een uitbreiding te voorzien van het bestaande industriegebied, meer bepaald door de

realisering van een herbestemming van agrarisch gebied en een stukje woongebied met landelijk karakter naar lokaal bedrijventerrein. Eensdeels wordt daarmee beoogd ruimte ter beschikking te stellen voor de herlokalisatie van zonevreemde bedrijven uit de streek. Anderdeels wordt beoogd het bestaande bedrijf nv Afsluitingen Noyez, dat reeds gedeeltelijk volgens een sectoraal BPA voor zonevreemde bedrijven in een zone voor nijverheidsgebouwen is gelegen, te bevestigen en te laten uitbreiden conform een verkregen positief planologisch attest.

De eerste en derde verzoekers baten aan de Albertstraat een schroot- en autowrakkenbedrijf uit. Derde verzoeker woont ernaast, aan de Albertstraat 20. De eerste en tweede verzoekers zijn eigenaar van de historische hoeve aan de Albertstraat 22.

Op 4 september 2009 wordt door de dienst Mer meegedeeld dat het opmaken van een plan-MER niet nodig is.

De plenaire vergadering over het voorontwerp van GRUP heeft plaats op 29 maart 2010.

De gemeenteraad van Zonnebeke stelt het GRUP voorlopig vast op 12 juli 2010.

Tijdens het openbaar onderzoek van 16 augustus 2010 tot 14 oktober 2010 wordt bezwaar tegen het plan ingediend door onder meer de verzoekers.

Op 7 december 2010 verleent de Gecoro een voorwaardelijk gunstig advies.

Het GRUP wordt op 6 juni 2011 door de gemeenteraad definitief vastgesteld. Bij het GRUP is een onteigeningsplan gevoegd dat drie percelen van de eerste twee verzoekers omvat.

Bij besluit van 22 september 2011 keurt de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen het GRUP goed, met inbegrip van het onteigeningsplan.

Op 12 januari 2012 trekt de deputatie de goedkeuring van het onteigeningsplan in, omdat de goedkeuringsbevoegdheid aan de Vlaamse regering toekomt.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers leiden een eerste middel af uit “de schending van art. 2.2.13, § 1, tweede lid van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, art. 2, 5° en 7° van het besluit dd. 11 mei 2001 van de Vlaamse Regering tot aanwijzing van de instellingen en administraties die adviseren over voorontwerpen van ruimtelijke uitvoeringsplannen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur[.] Doordat, de deputatie resp. de gemeenteraad hun goedkeuring hebben gegeven aan het ruimtelijk uitvoeringsplan Albertstraat noord, zonder het voorontwerpplan voorafgaand voor advies te hebben voorgelegd aan het Agentschap voor Natuur en Bos en aan het Agentschap voor Ondernemen[.] Terwijl, de gemeentelijke overheid de decretaal en reglementair verplicht gestelde adviesaanvragen moet naleven, waarop door de provinciale overheid moet worden toegezien in het kader van het goedkeuringstoezicht[.] En terwijl, de verplichte adviesaanvraag aan gespecialiseerde agentschappen de bevoegde overheid de gelegenheid geeft om met kennis van zaken een beslissing te nemen, mede door de tijdens het openbaar onderzoek geformuleerde bezwaren ook in het licht van deze sectoriële adviezen met kennis van zaken te kunnen beoordelen”.

Toegelicht wordt, in de eerste plaats, dat het voorontwerpplan niet is voorgelegd aan het agentschap voor Natuur en Bos, hoewel binnen de begrenzing van het uitvoeringsplan een bos ligt in de zin van het bosdecreet van 13 juni 1990. De ontorechte afwezigheid van een adviesaanvraag aan het agentschap heeft tot gevolg dat het bestuur heeft beslist zonder kennis van zaken; het advies had “een totaal andere dimensie aan het bestreden RUP [...] kunnen geven en in elk geval een dimensie waarbij het behoud van het bos zou verzekerd zijn”.

In de tweede plaats wordt betoogd dat het voorontwerpplan evenmin is voorgelegd aan het agentschap Ondernemen, ofschoon er binnen de begrenzing van het uitvoeringsplan gronden liggen die volgens een bestaand plan van aanleg bestemd zijn als industriegebied. Het ware erg nuttig geweest mocht de beslissingsbevoegde overheid kennis hebben gehad van het standpunt van het agentschap met betrekking tot de planologische invulling die beoogd wordt: “het Agentschap Ondernemen [had] vast en zeker pertinente overwegingen over het voorontwerpplan [...] kunnen formuleren, op grond waarvan de gemeenteraad met kennis van zaken tot een wettige besluitvorming had kunnen komen”.

Beoordeling

5. Overeenkomstig artikel 2.2.13, § 1, VCRO, dient het college van burgemeester en schepenen het voorontwerp van gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan te sturen naar de deputatie, de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaren en de andere adviserende diensten, waarna het college met die instanties een plenaire vergadering houdt. Uiterlijk tijdens de plenaire vergadering delen de adviserende diensten hun al dan niet schriftelijke opmerkingen mee.

Gelet op artikel 2 van het besluit van de Vlaamse regering van 11 mei 2001 ‘tot aanwijzing van de instellingen en administraties die adviseren over voorontwerpen van ruimtelijke uitvoeringsplannen’, én rekening gehouden met het artikel 3, behoren tot de instellingen en administraties die over een

voorstel van een gemeentelijke ruimtelijk uitvoeringsplan een advies uitbrengen:

- het agentschap voor Natuur en Bos, als de gronden, gelegen binnen de begrenzing van het uitvoeringsplan, gelegen zijn in parken en bossen zoals gedefinieerd in het bosdecreet van 13 juni 1990 (artikel 2, 5°, f);
- het agentschap Ondernemen, als de gronden, gelegen binnen de begrenzing van het uitvoeringsplan, volgens de bestaande plannen van aanleg of uitvoeringsplannen geheel of ten dele zijn bestemd als industriegebied (artikel 2, 7°, a).

6. Het agentschap voor Natuur en Bos is blijkbaar niet aangeschreven geworden met het oog op een advies over het voorontwerp van GRUP. Wel werd het agentschap, voordien, geraadpleegd bij het onderzoek tot milieueffectrapportage.

Het agentschap deelde op 16 juni 2009 onder andere mee dat de screeningnota de voor zijn beleidsdomein relevante milieueffecten op afdoende wijze beschrijft, dat de inrichting betrekking heeft op een perceel dat als biologisch minder waardevol wordt aangeduid, dat ten gevolge van het voorliggende plan geen significante negatieve impact op het plangebied of de omgeving wordt verwacht, en dat hij zich akkoord verklaart met het verlenen van een ontheffing van de plan-MER-plicht.

7. In tegenstelling tot wat de verzoekers menen, is het agentschap Ondernemen (Economie) wel degelijk met het oog op de plenaire vergadering van 29 maart 2010 geconsulteerd.

8. Overigens zijn de plenaire vergadering, en de advisering ter gelegenheid ervan, te situeren in het kader van de procedure van vooroverleg die het begin van de formele besluitvorming, te weten de voorlopige vaststelling van het GRUP bij gemeenteraadsbeslissing van 12 juli 2010, voorafgaat.

9. Een en ander brengt mee dat het middel er niet van overtuigt dat de bevoegde overheid zodanig in gebreke is gebleven dat zij niet geacht kan worden met eerbiediging van inzonderheid het zorgvuldigheids- en materiële motiveringsbeginsel tot een eindbeslissing over het plan te zijn gekomen.

Het middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

10. De verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van “art. 2.2.15, § 2 en 3 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel”, doordat de deputatie op 22 september 2011 haar goedkeuring hechtte aan het definitief vastgestelde GRUP, terwijl zij had moeten vaststellen “dat het schepencollege zijn bevoegdheid om het verval van het RUP tegen te gaan niet heeft uitgeoefend”.

Zij leiden uit artikel 2.2.15, §§ 2 en 3, VCRO af dat de deputatie haar goedkeuringstoezicht moet uitoefenen binnen een termijn van 60 dagen na de ontvangst van het dossier, zoniet vervalt het ontwerp-GRUP, maar dat het schepencollege over een termijn van 30 dagen beschikt om het (precaire) verval ongedaan te maken door binnen die termijn van 30 dagen een rappelbrief aan de deputatie te verzenden. Te dezen is de goedkeuringsbeslissing van de deputatie volgens de verzoekers onwettig omdat zij “haar goedkeuring heeft gegeven na de voormelde termijn van 60 dagen, binnen 30 dagen termijn om te rappelleren, maar zonder dat blijkt dat het college het (precaire) verval van het RUP ongedaan heeft gemaakt door de deputatie te rappelleren”.

Beoordeling

11. Artikel 2.2.15, §§ 2 en 3, VCRO bepaalt:

“§ 2 De deputatie verstuurt haar beslissing naar het college van burgemeester en schepenen binnen zestig dagen na ontvangst van het dossier. Wanneer aan het plan goedkeuring wordt onthouden, is het besluit gemotiveerd. De beslissing van de deputatie wordt onmiddellijk gemeld aan de bevoegde planologische ambtenaar en aan het agentschap.

§ 3 Als de deputatie nalaat een beslissing te nemen binnen de termijn vermeld in § 2, kan het college van burgemeester en schepenen de deputatie rappelleren voor wat het ruimtelijk uitvoeringsplan betreft binnen de dertig dagen na het verstrijken van die termijn. Deze rappel kan niet worden ingetrokken. Indien het college binnen die termijn geen rappelbrief heeft verstuurd, vervalt het ontwerp van gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan.

Indien de deputatie geen beslissing heeft verstuurd binnen vijftendertig dagen met ingang van de dag waarop de rappelbrief is verstuurd, wordt het door de gemeenteraad definitief vastgestelde gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan geacht te zijn goedgekeurd, behalve wat het onteigeningsplan betreft. [...].”

12. Uit de aangehaalde voorschriften volgt, naar het oordeel van de Raad van State, dat de deputatie haar beslissing in beginsel behoort te nemen, en naar het college van burgemeester en schepenen te versturen, binnen zestig dagen na de ontvangst van het dossier. Laat evenwel de deputatie na om binnen die termijn te beslissen, dan brengt dat niet automatisch mee dat zij niet meer bevoegd zou zijn om dat alsnog te doen.

Mag aldus de deputatie ook nog na het verstrijken van de zestigdagentermijn het ontwerp van GRUP goedkeuren, in elk geval verliest zij die bevoegdheid als door het college van burgemeester en schepenen niet binnen dertig dagen na afloop van de zestigdagentermijn een rappelbrief is gestuurd. Zonder het versturen van deze rappelbrief binnen dertig dagen na afloop van de zestigdagentermijn vervalt immers het ontwerp van gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan en is daarmee ook de deputatie van haar goedkeuringsbevoegdheid vervallen.

13. Met andere woorden deelt de Raad van State niet de mening van de verzoekers dat er, na het verstrijken van de initiële zestigdagentermijn

voor de goedkeuring, sprake zou zijn van een “precair” verval dat, bij afwezigheid van een door het schepencollege verstuurdde rappelbrief binnen de navolgende dertig dagen, dan zogenaamd effectief wordt.

Zou de uitoefening van wat de verzoekers in de laatste memorie “de exclusieve gemeentelijke bevoegdheid om te rappel[l]eren” noemen, de deputatie hebben toegelaten ook nog na afloop van dertig dagen volgend op de initiële beslistermijn van zestig dagen een beslissing over de goedkeuring te nemen, het betekent geenszins dat ingeval “de exclusieve gemeentelijke bevoegdheid om te rappel[l]eren” niet of niet tijdig wordt uitgeoefend de deputatie van de weeromstuit geacht moet worden met terugwerkende kracht de bevoegdheid te verliezen die zij na het verstrijken van de zestigdagentermijn nochtans gerechtigd was voort uit te oefenen. Voor een dergelijk retroactief bevoegdheidsverlies ziet de Raad van State geen grond.

14. Te dezen ontving de deputatie het definitief vastgestelde GRUP op 5 juli 2011. Zonder tijdige verzending van een rappelbrief door het college, zou het gelet op de in het middel aangevoerde regels vervallen na 90 dagen, hetzij na 3 oktober 2011. De goedkeuringsbeslissing van de deputatie van 22 september 2011 is derhalve tijdig.

In dit licht is het irrelevant of de 16 september 2011 gedateerde rappelbrief, die de gemeente beweert te hebben verzonden maar die de deputatie onbekend lijkt te zijn, daadwerkelijk is verstuurd.

Het middel is ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

15. Een derde middel is afgeleid uit “toepassing van art. 159 van de Grondwet en uit de schending van art. 2.2.13, § 2 van de Vlaamse Codex

Ruimtelijke Ordening, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel” en bestaat uit twee onderdelen.

Het eerste onderdeel berust op de onwettigheid van de richtinggevende en bindende bepalingen van het ruimtelijk structuurplan Zonnebeke, wat de onwettigheid meebrengt van het bestreden GRUP dat aan die bepalingen uitvoering geeft.

Volgens de verzoekers is het richtinggevend en bindend gedeelte van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan in de eerste plaats in strijd met het richtinggevend en bindend gedeelte van het provinciaal ruimtelijk structuurplan. Uit het ruimtelijk structuurplan West-Vlaanderen blijkt immers dat in Zonnebeke, als “structuurondersteunend hoofddorp”, onmogelijk een lokaal bedrijventerrein voor herlokalisatie van lokale bedrijven kan worden geselecteerd in het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan; een lokaal bedrijventerrein voor lokale bedrijven moet worden geselecteerd in het “herlocalisatiehoofddorp” Beselare.

In de tweede plaats bekritiseren de verzoekers dat het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan ervan uitgaat dat een uitbreiding van de bedrijfsbestemmingszone aan de Albertstraat enkel kan in zoverre een alternatieve oplossing voor de verkeersbelasting op de dorpskern van Zonnebeke wordt gevonden, maar dat de gemeente dit standpunt dan plots en onverantwoord wijzigt door verder in het structuurplan aan te nemen dat een eerste fase van een uitbreiding van de zone blijkbaar mogelijk moet zijn zonder een alternatieve oplossing voor de genoemde verkeersbelasting. Het heet onduidelijk te zijn op grond van welke motieven het onderscheid tussen een eerste en een tweede fase steunt en welke verantwoording er bestaat voor de precieze kwantificering van de eerste fase, namelijk “1ha i.f.v. de bestaande bedrijvigheid en in uitvoering van het sectoraal BPA bedrijvigheid[;] 2ha voor de herlocalisatie van lokale bedrijven te Zonnebeke, in te zetten als ruilgebied voor de te schrappen ruimte voor bedrijvigheid in Geluveld (2ha)”.

Een tweede onderdeel vertrekt van de premisse dat toepassing van het richtinggevend en bindend gedeelte van het ruimtelijk structuurplan Zonnebeke mag worden gemaakt, maar dat het bestreden GRUP niet met de bindende bepalingen ervan overeenstemt.

In de eerste plaats betogen de verzoekers dat uit niets blijkt dat is voldaan aan wat de bindende bepalingen van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan vereisten “inzake het bedrijventerrein Geluveld”. En zelfs als er al “iets” zou zijn geschrapt in het gebied Geluveld, “valt [...] in de verste verte niet na te gaan welke de geschrapte oppervlakten in het gebied Geluveld wel zouden zijn”.

In de tweede plaats menen de verzoekers dat de oppervlakte voor de te herlokaliseren bedrijven in werkelijkheid de grens van 2 ha, zijnde de in de bindende bepalingen van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan Zonnebeke vastgestelde drempel, overschrijdt. Die drempel van 2 ha betreft een bedrijventerrein, met inbegrip van de oppervlakten die worden ingenomen door de normale uitrusting van zo’n terrein. Houdt men daar te dezen rekening mee, dan moet worden vastgesteld dat het bedrijventerrein voor herlokalisatie een oppervlakte “van zo’n 3 ha” heeft. Dit is “kennelijk strijdig” met de genoemde drempel van 2 ha. Overigens wordt hoe dan ook in de bestreden besluitvorming, om tot de vaststelling te komen dat de drempel van 2 ha net wordt gehaald, ten onrechte twee keer de oppervlakte van de wegenis in mindering gebracht.

Beoordeling

16. Het bindend gedeelte van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan vermeldt als een in een GRUP op te nemen maatregel en actie onder meer de noordelijke uitbreiding van de Albertstraat, waarvan de eerste fase tevens 2 ha omvat voor, welbepaald, de herlokalisatie van lokale bedrijven te Zonnebeke. Volgens het eerste middelonderdeel, eerste subonderdeel, is dit in strijd met het ruimtelijk structuurplan West-Vlaanderen.

Blijkens het richtinggevend gedeelte van dit ruimtelijk structuurplan West-Vlaanderen wordt de beleidscategorie “hoofddorp” uit het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen verder onderverdeeld in onder andere “structuurondersteunend hoofddorp” en “herlokalisatiehoofddorp”: een structuurondersteunend hoofddorp heeft inzake lokale bedrijvigheid “de mogelijkheid voor een lokaal bedrijventerrein van 5 ha”, een herlokalisatiehoofddorp heeft “de mogelijkheid voor een lokaal bedrijventerrein enkel voor herlokalisatie van bedrijven uit de kern en omgeving”.

Ten onrechte begrijpen de verzoekers hieruit dat een nieuw lokaal bedrijventerrein voor de herlokalisatie van lokale bedrijven onmogelijk kan in een structuurondersteunend hoofddorp, zoals Zonnebeke, maar alleen in een herlokalisatiehoofddorp.

Eén zaak is dat in een herlokalisatiehoofddorp enkel een lokaal bedrijventerrein voor de herlokalisatie van bedrijven uit de kern en omgeving mogelijk is. Een geheel andere zaak is dat een lokaal bedrijventerrein voor de herlokalisatie van bedrijven uit de kern en omgeving enkel in een herlokalisatiehoofddorp mogelijk zou zijn. Wat die herlokalisatie van bedrijven uit de kern en omgeving betreft, wordt met de verwerende partijen aangenomen dat het provinciaal ruimtelijk structuurplan niet bepaalt dat het lokaal bedrijventerrein, waarin een structuurondersteunend hoofddorp niettegenstaande zijn “bovenlokale verzorgende rol” mag voorzien, alleen voor de vestiging van nieuwe bedrijven zou mogen dienen.

De Raad van State valt niet de in het eerste subonderdeel van het eerste middelonderdeel aangevoerde onwettigheid van het ruimtelijk structuurplan Zonnebeke bij. Het eerste middelonderdeel is in die mate ongegrond.

17. Het eerste middelonderdeel, tweede subonderdeel, gaat uit van de “plotse koerswijziging” waarvan het ruimtelijk structuurplan Zonnebeke blijk zou geven door eerst aan te nemen dat een uitbreiding van de

bedrijfsbestemmingszone aan de Albertstraat alleen kan in zoverre een alternatieve oplossing voor de verkeersbelasting op de dorpskern van Zonnebeke wordt gevonden, om dan eensklaps zonder verantwoording te stellen dat alvast een eerste fase van een uitbreiding van de zone mogelijk is zonder die alternatieve oplossing en door zonder enige verantwoording de kwantiteit van die eerste fase op 3 ha te bepalen.

Dat uitgangspunt van een “plotse koerswijziging” wordt door de Raad van State niet gevolgd. In hun geheel en onderlinge samenhang gelezen en begrepen, wijzen immers de verschillende passussen uit het ruimtelijk structuurplan waaraan de partijen – niet alleen de verzoekende partij in haar verzoekschrift, maar ook de gemeente in haar memorie van antwoord – refereren, voldoende uit dat de auteur ervan is uitgegaan dat reeds “in de huidige situatie”, zonder bijkomende ontsluiting, een beperkte noordelijke uitbreiding van de bedrijvigheid in de Albertstraat kan worden gerealiseerd; een verdere noordelijke uitbreiding, in aansluiting op deze beperkte uitbreiding, zal daarentegen alleen mogelijk zijn als in een omleidingsweg of betere ontsluiting kan worden voorzien.

Van die in het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan uitgedrukte beleidsoptie om zonder bijkomende ontsluiting een beperkte noordelijke uitbreiding van de bedrijvigheid in de Albertstraat voorop te stellen, maken de verzoekers niet aannemelijk dat ze de grenzen van de redelijkheid te buiten gaat of anderszins foutief is.

Dat geldt ook voor de keuze om deze beperkte noordelijke uitbreidingsmogelijkheden voor de bedrijvenzone langs de Albertstraat, nader te bepalen op 3 ha.

Ook het tweede subonderdeel van het eerste middelonderdeel is ongegrond.

18. Gelet op de bindende bepalingen van het ruimtelijk structuurplan Zonnebeke is 2 ha van de noordelijke uitbreiding van het bedrijventerrein aan de Albertstraat, waarin in een eerste fase wordt voorzien, bestemd voor de herlokalisatie van lokale bedrijven “in te zetten als ruilgebied voor de te schrappen ruimte voor bedrijvigheid in Geluveld (2 ha)”.

Dat uit niets zou blijken dat het bedrijventerrein in Geluveld ook effectief geschrapt werd, is foutief. Blijkens het op 13 november 2006 door de gemeenteraad van Zonnebeke definitief vastgesteld en op 8 februari 2007 door de deputatie van de provincie West-Vlaanderen goedgekeurd GRUP Menenstraat, heeft de gemeente Zonnebeke de bestemming “ambachtelijke bedrijvigheid en KMO” van het betrokken gebied, 2 ha 4 a 24 ca groot, omgezet in woonzone, achteruitbouwzone, en landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Het eerste subonderdeel van het tweede middelonderdeel is ongegrond.

19. Zoals gezien schrijven de bindende bepalingen van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan voor dat een eerste fase van de noordelijke uitbreiding van het bedrijventerrein langs de Albertstraat, naast 1 ha ten behoeve van de bestaande bedrijvigheid, ook 2 ha omvat die bedoeld zijn als een ruilgebied voor de, op 2 ha getaxeerde, ruimte voor bedrijvigheid die in Geluveld geschrapt wordt.

Het bestreden GRUP doet aan de aldus tot uitdrukking gebrachte beleidsoptie niet wezenlijk of beslissend afbreuk. Waar het in Geluveld geschrapte gebied voor bedrijvigheid in werkelijkheid iets groter is dan 2 ha, namelijk 2 ha 4 a 24 ca, voorziet het aangevochten GRUP in een ruilgebied van 2 ha 17 a, inclusief 0 ha 17 a openbare wegenis.

Wat het argument van de verzoekers betreft dat, bij de beoordeling of de drempel van 2 ha ruilgebied in het GRUP al dan niet overschreden is, tevens de oppervlakte van de bufferzone en van de

achteruitbouwzone in rekening moet worden gebracht, wordt vastgesteld dat er ook met betrekking tot de zone voor bedrijvigheid te Geluveld geen buffer- of achteruitbouwstroken (door het gewestplan) in aanmerking genomen en aangeduid werden.

Ten slotte doet de ruimtebelans van het GRUP er genoegzaam van blijken dat niet twee keer de oppervlakte van de wegenis in mindering is gebracht om tot een “netto bedrijvenzone 2 ha” te komen.

Ook het tweede subonderdeel van het tweede middelonderdeel wordt als ongegrond afgewezen.

20. Het derde middel wordt in al zijn onderdelen verworpen.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

21. Een vierde middel is “genomen uit de schending van art. 2.2.2., § 1, eerste lid, 2° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en het rechtszekerheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, [d]oordat, in de bestreden beslissing het advies van de GSA, met name dat de stedenbouwkundige voorschriften onvoldoende rechtszekerheid geven over de ligging van de interne wegenis, over de configuratie van de units en over de naleving van het vereiste dat er minimaal 20 bedrijfspercelen per oppervlakte van 5 ha moeten worden voorzien, niet wordt weerlegd. Terwijl, de stedenbouwkundige voorschriften op een rechtszekere wijze de bestemming, de inrichting en/of het beheer dienen vast te stellen, wat veronderstelt dat minstens de lokalisatie van de aantakking van de ontsluitingsweg van een lokaal bedrijventerrein binnen een woongebied en de configuratie en de omvang van de bedrijfspercelen in het onmiddellijk uitvoerbare stedenbouwkundige voorschrift in een voldoende graad van zekerheid kenbaar wordt gemaakt, ongeacht het antwoord op de vraag of er een wettige mogelijkheid tot latere verfijning van het

plan mogelijk is. En terwijl, geen RUP kan worden goedgekeurd dan op grond van een afdoende motivering waaruit blijkt [waarom] het advies van de GSA niet in aanmerking wordt genomen”.

In de toelichting bij het middel wijzen de verzoekers erop dat de ligging van de ontsluiting via de Albertstraat niet exact gekend is, dat de aantakking kan worden verschoven, dat vermits de wegenis in wezen niet is bepaald, men evenmin een zicht kan krijgen op de concrete configuratie van het GRUP, dat niet kan worden uitgemaakt op welke wijze wordt voldaan aan het vereiste van het ruimtelijk structuurplan West-Vlaanderen dat in principe 20 bedrijfspercelen per 5 ha moeten worden gerealiseerd, en dat niet concreet het advies wordt weerlegd van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar volgens wie het GRUP onvoldoende oog heeft voor de inpassing van het industriegebied in het landschap en onvoldoende rekening houdt met de in de omgeving aanwezige woonfunctie.

Beoordeling

22. In het middel wordt in de eerste plaats aangevoerd dat de stedenbouwkundige voorschriften onvoldoende rechtszekerheid verschaffen over de precieze locatie van de aantakking van de ontsluitingsweg van het nieuwe stuk lokaal bedrijventerrein op de Albertstraat, en daardoor ook van de concrete configuratie van de bedrijfspercelen.

Die ontsluiting wordt op het plan met een gele stippellijn en pijl aangegeven als “Zone 3: wegenis (bij wijze van aanduiding)”. In de stedenbouwkundige voorschriften wordt vermeld dat de ligging van de as van de openbare weg een verschuiving kan vertonen van maximum 25 m “uit deze symbolische aanduiding”.

23. Terecht merken de verzoekers op dat het vereiste van rechtszekerheid waaraan de stedenbouwkundige voorschriften moeten voldoen, er niet aan in de weg staat dat de voorschriften flexibel kunnen worden opgevat en

een bepaalde discretionaire bevoegdheid kunnen laten aan de vergunningverlenende overheden bij de beoordeling van een concrete vergunningsaanvraag.

Geen flexibiliteit mag er volgens het verzoekschrift evenwel zijn met betrekking tot de aantakking van de ontsluitingsweg van het nieuwe stuk bedrijvenzone. Ook de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar was in zijn adviezen van 26 maart 2010 en 11 oktober 2010 van mening dat een mogelijke verschuiving van de weg over 25 m te veel marge inhoudt.

24. Het is een zienswijze die de Gecoro op 7 december 2010 aldus weerlegde:

“Het gaat hier over een klein bedrijventerrein waar een maximale flexibiliteit moet behouden blijven zodat kan ingespeeld worden op de vragen van de bedrijven en de beperkte terreinen optimaal kunnen benut worden.”

In dezelfde zin wordt in de toelichting bij het betrokken stedenbouwkundig voorschrift toegelicht dat de flexibiliteit “wordt ingebouwd om een maximale benutting van de lokale bedrijvenzone te verzekeren door een maximaal aantal bedrijven te kunnen inplanten in functie van de concrete behoeften van die bedrijven”. Dit wordt geïllustreerd met twee mogelijke inrichtingsschetsen.

25. Tevergeefs brengen de verzoekers hier in essentie tegen in dat als de overheid zich bewust is van een bepaald probleem en van de noodzaak om maatregelen te nemen, zij dat probleem dan in het plan zelf op een rechtszekere manier moet oplossen, dat te dezen de overheid er ten tijde van de goedkeuring van het ruimtelijk structuurplan Zonnebeke aanvankelijk van uitging dat elke uitbreiding van de bedrijvenzone benoorden de Albertstraat een alternatieve ontsluitingsweg vereist, dat het aantoont dat de verkeersproblematiek een pijnpunt is, en dat de aantakking op de openbare weg principieel een heikel punt is.

Tevergeefs, omdat hiervóór bij de bespreking van het eerste onderdeel van het derde middel reeds is gebleken dat er in het ruimtelijk structuurplan Zonnebeke juist niet – ook niet aanvankelijk – van is uitgegaan dat zonder bijkomende omleidingsweg zelfs reeds een beperkte uitbreiding van de betrokken bedrijvenzone een problematische verkeersdruk zou meebrengen. Bovendien wordt de gemeente bijgevallen waar zij in haar memorie van antwoord opmerkt dat de ontsluitingsproblematiek waarvan in het ruimtelijk structuurplan in het geval van een meer dan beperkte uitbreiding wordt gewaagd, “zich enkel [stelt] op het punt van de kwantiteit aan verkeer die de dorpskern dient te verwerken en niet op het niveau van de Albertstraat zelf”. Naar op p. 158 van het ruimtelijk structuurplan Zonnebeke (informatief gedeelte) te lezen staat, kent de zone aan de Albertstraat “een goede lokale ontsluiting en regionale bereikbaarheid, maar [zorgt ze] in de huidige situatie voor extra belasting in het centrum van Zonnebeke”.

26. De verzoekers kunnen er niet van overtuigen dat in de gegeven omstandigheden de precieze ligging van het aantakkingspunt van de ontsluitingsweg van het kleine bedrijventerrein op de Albertstraat een “essentieel element” is dat op straffe van schending van de in het middel aangevoerde rechtsregels in het bestreden GRUP zelf moest zijn bepaald.

Het feit dat de verzoekers eigendommen in de Albertstraat hebben of bedrijfsleider zijn van een bedrijf aldaar, verandert hier niets aan.

27. Voor het overige komt het middel erop neer dat de adviezen van 26 maart 2010 en 11 oktober 2010 van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar onvoldoende zijn gevolgd of beantwoord.

Het eerste advies is het advies bedoeld in artikel 2.2.13, § 1, vierde lid, VCRO, naar aanleiding van de plenaire vergadering; als zodanig kadert het zelfs niet in de formele besluitvorming over het GRUP die pas ingaat met de vaststelling van het ontwerp-GRUP. Het tweede advies is het advies over het ontwerp-GRUP aan de Gecoro, bedoeld in artikel 2.2.14, § 4, derde lid,

VCRO. Het eerste advies behoort de verenigbaarheid te betreffen met in principe het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen en de gewestelijke en provinciale ruimtelijke uitvoeringsplannen, het tweede advies de verenigbaarheid met in principe het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen en de gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen.

De in die adviezen geformuleerde opmerkingen van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar over een herinrichting van de Albertstraat met het oog op de verkeersveiligheid, een bezetting van 20 bedrijven per 5 ha en de inpassing van de bedrijfszone in de (woon)omgeving, gaan het onderzoek van de voormelde verenigbaarheid te buiten. Ze komen voor niet meer te zijn dan, zoals de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar zelf zegt, “suggesties”, die niet tot een expliciete reactie aanleiding moeten geven.

Overigens lijkt uit het tweede advies van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar te mogen worden opgemaakt dat hij niet meer aandringt, zoals initieel, op een herinrichting van de Albertstraat, nu “[o]p de plenaire vergadering werd meegegeven dat ten westen van het plangebied een rotonde werd aangelegd, wat de verkeersafwikkeling van de bedrijven langs de Albertstraat ten goede komt”. In de toelichting bij de stedenbouwkundige voorschriften inzake de lokale bedrijvenzone, dan weer, is uitdrukkelijk aangegeven geworden dat “[e]r wordt gestreefd naar ca 20 bedrijven per 5 ha”. Aan de aanbeveling, ten slotte, voor aandacht voor het straatbeeld in de Albertstraat is wel degelijk gevolg gegeven, door in de stedenbouwkundige voorschriften in te schrijven dat in de lokale bedrijvenzone het stapelen en opslaan niet is toegelaten in de voortuinstroken langs de Albertlaan en door erin te voorzien dat de bedrijven palend aan de Albertstraat met de voorgevel naar de Albertstraat gericht worden.

28. Het vierde middel wordt in zijn geheel verworpen.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

29. De verzoekers voeren aan dat het bestuur met het GRUP ook zijn goedkeuring verleent aan het onteigeningsplan, ofschoon geen onteigeningsplan kan worden goedgekeurd dan na als ontwerp te zijn onderworpen aan een openbaar onderzoek zodat, op grond van de bezwaren van de potentieel onteigenden, met kennis van zaken een beslissing kan worden genomen.

Beoordeling

30. Het middel is volgens het auditoraatsverslag zonder voorwerp aangezien de goedkeuring van het onteigeningsplan bij besluit van 12 januari 2012 werd ingetrokken.

In de laatste memorie verklaren de verzoekers geen opmerkingen daarop te hebben.

Ook de Raad van State heeft er geen. Het middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 525 euro, elk voor een derde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twee december 2013, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silvan De Clercq,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silvan De Clercq

Johan Lust